

The Holy See

Üzenet a 2004. év nagyböjtjére

II. János Pál pápa

Vatikán, 2003. december 8.

Kedves Testvéreim!

1. A hamvazkodás emlékezetes szertartásával megkezdődik a nagyböjti szent idő, amikor a liturgia – bízva az Isteni Irgalmasságban – megújítja minden hívőnek szóló felhívását a megtérésre.

Az idei évben így hangzik nagyböjti üzenetem témája: *„Aki befogad egy gyermeket az én nevemben, engem fogad be”* (Mt 18,5). Ez a mottó alkalmat kínál arra, hogy átgondoljuk a gyermekek helyzetét, akiket Jézus ma is magához hív, és akiket példaképként állít azok elé, akik tanítványai akarnak lenni. Jézus szavai sürgetnek minket, hogy megvizsgáljuk, hogyan bánunk a gyermekekkel családjainkban, társadalmunkban és az Egyházban. Ők egyúttal arra is ösztönöznek minket, hogy újra felfedezzük az egyszerűséget és a bizalmat, amelyet a hívőknek gyakorolniuk kell Isten Fiának követésében, aki osztozott a kicsinyek és a szegények sorsában. Erre vonatkozóan mondta Assisi Szent Klára Jézusról: *„Aki a jászolban feküdt, szegényen élt a földön és a kereszten is ruhátlan maradt”* (Testamento, Ferences források Nr. 2841.).

Jézus szerette a gyermekeket, és előnyben részesítette őket *„egyszerűségük és életörömük, természetességük, csodálkozással teli hitük miatt”* (Úrangyala, 1994. december 18.). Azt akarja, hogy a közösség tárja ki karjait és nyissa meg szívét feléjük, mint Jézus felé: *„Aki befogad egy gyermeket az én nevemben, engem fogad be”* (Mt 18,5). Jézus a gyermekekhez sorolja a „legkisebb testvéreket”, az ínséget szenvedő embereket, a rászorulókat, az éhezőket és a szomjazókat, az idegeneket, a ruhátlanokat, a betegeket és a börtönben lévőket. Őket befogadni és szeretni, illetve közönyösen bánni velük és elutasítani őket azt jelenti, hogy magával Jézussal viselkedünk így, mert ő különleges módon jelen van bennük.

2. Az evangélium beszámol Jézusnak a szerény názáreti otthonban eltöltött gyermekkoráról, ahol szüleinek engedelmeskedve felnőtt: *„növekedett bölcsességben Isten és az emberek előtt”* (Lk

2,52). Gyermekké válásával az emberi tapasztalatokban akart osztozni. *„Kiüresítette önmagát – írja Szent Pál apostol – szolgálai alakot öltött és hasonló lett az emberekhez. Külsejét tekintve olyan volt, mint egy ember. Megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig”* (Fil 2,7-8). Amikor 12 éves korában a jeruzsálemi templomban maradt így szólt szüleikhez, akik aggódva keresték: *„Miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy nekem az én Atyám dolgaiban kell lennem?”* (Lk 2,49). Jézus személye valóban telve volt a Mennyei Atya iránti bizalommal és gyermeki ráhagyatkozással. Ő mondta: *„Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki küldött engem, hogy elvégezzem az ő művét”* (Jn 4,34).

Nyilvános működése éveiben gyakran ismételte, hogy csak azok juthatnak be az Isten Országába, akik megértik, hogy olyanokká kell válniuk, mint a gyermekek (Vö.: Mt 18,3; Mk 10,15; Lk 18,17; Jn 3,3). Jézus szavaiban a gyermekek beszédes képpé válnak a tanítványok számára, akiket meghívott, hogy gyermeki odaadással kövessék az isteni Mestert: *„Aki olyan kicsinnyé tud válni, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában”* (Mt 18,4).

Kicsinnyé „válni” és „befogadni” a kicsinyeket: ez annak az egyetlen útmutatásnak a két vonatkozása, amelyet az Úr a mi korunkban is tanítványaihoz intéz. Csak aki kicsinnyé válik, az képes arra, hogy szeretettel befogadja a „legkisebb testvéreket”.

3. Sok hívő van, aki megpróbálja hűen követni az Úr ezen felszólítását. Itt szeretnék emlékeztetni a szülőkre, akik nem félnek magukra venni egy nagycsalád gondját, az anyákra és apákra, akik nem a szakmai siker és a karrier keresését részesítik előnyben, hanem azért fáradoznak, hogy gyermekeiknek átadják azokat az emberi és vallási értékeket, amelyek megadják az élet valódi értelmét.

Hálás csodálattal gondolok azokra, akik a nehéz helyzetben lévő gyermekek nevelésének gondját hordozzák, és azokra, akik enyhítik a gyermekek és családtagjaik szenvedését, amelyet a konfliktusok és az erőszak, a táplálék- és vízhiány, a kényszerű elvándorlás és az igazságtalanság számos formája okoz a világban.

Ezen nagylelkűség mellett szóvá kell tennem mindazoknak az önzését is, akik nem „fogadják be” a gyermekeket. Vannak kiskorúak, akiket mélyen megsebzett a felnőttek erőszakossága: a szexuális visszaélés, a prostitúcióra való kényszerítés, a gyermekek bevonása a kábítószer-kereskedelembé és a drogfogyasztásba; és vannak gyermekek, akiket munkára vagy harcra kényszerítettek; ártatlanok, akiket a családok szétszakadása örökre megbélyegez; gyermekek, akiket érint a szégyenletes szervkereskedelem és emberkereskedelem. És mit mondjak az afrikai AIDS-tragédiáról és annak pusztító következményeiről? Már emberek millióiról beszélnek, akiket ez a csapás érint, és akik közül már nagyon sokan születésüktől kezdve fertőzöttek. Az emberiségnek nem szabad szemet hunynia ezen aggasztó tragédia láttán!

4. Mi a bűne ezeknek a gyermekeknek, hogy ezt kell elszenvedniük? Emberileg nézve nem könnyű, sőt talán lehetetlen is válaszolni ezekre a felkavaró kérdésekre. Csak a hit segít nekünk, hogy kijussunk a szenvedés mélységeiből. Azáltal, hogy *„engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig”* (Fil 2,8), Jézus magára vette az emberi szenvedést és bevilágította a feltámadás ragyogó fényével. Halálával örökre legyőzte a halált.

A nagyböjtben felkészülünk, hogy jelenvalóvá tegyük a húsvéti titkot, amely életünket és annak legösszetettebb és legfájdalmasabb vonatkozásait is reménnyel tölti el. A Nagyhét a húsvéti Szent

Háromnap mély benyomást keltő szertartásai által újból szemünk elé tárja az üdvösség titkát.

Kedves Testvéreim, kezdjük bizalommal nagyböjti utunkat, felbátorodva az intenzívebb ima, a szentgyónás és a rászorulók iránti odafigyelés által. A nagyböjt legyen különösen is kedvező alkalom arra, hogy mind az egyes családok, mind a társadalom területén még nagyobb gonddal szenteljük magunkat a gyermekeknek: ők az emberiség jövője.

5. Gyermeki egyszerűséggel forduljunk az Istenhez azáltal, hogy „Abbának”, azaz Atyának szólítjuk őt, ahogyan Jézus tanította nekünk a Mi Atyánkban.

Mi Atyánk! Ismételjük gyakran ezt az imát a nagyböjt folyamán, ismételjük belső meggyőződéssel. Azáltal, hogy Istent Atyánknak hívjuk, felfedezzük, hogy az Ő gyermekei vagyunk, és egymás testvéreinek érezzük magunkat. Így könnyebben megnyithatjuk szívünket a kicsinyek felé Jézus felhívásának megfelelően: „*Aki befogad egy gyermeket az én nevemben, engem fogad be*” (Mt18,5).

Ezzel a kívánsággal kérem Máriának, az emberré lett Fiúisten anyjának és az egész emberiség édesanyjának közbenjárására Isten áldását mindenkire.

Vatikánból, 2003. december 8-án

II. János Pál pápa